

Lacrimile-margaritare ale sufletului

Ce sunt lacrimile? Oare ele sunt doar niste picaturi de apa sarata care ne arata suferinta sau, de ce nu, bucuria unei persoane? NU! Lacrimile ajung sa “curete” sufletul oamenilor si bineinteles, al meu, in situatiile critice sau pline de fericire; ne ajuta sa patrundem adanc in noi si sa ne aratam noua insine ca suntem capabili sa simtim ceva. Dar oare ce inseamna “a simti”? Ce simte o persoana? De ce ajunge la lacrimi? De unde vin lacrimile ?

Oare aceste “notiuni” vor fi vreodata definite? Cine are dreptul si puterea sa le defineasca? Oare noi ne cunoastem intr-atat incat sa afirmam ca **ne cunoastem**? Exista vreo persoana care se cunoaste cu adevarat ?

Mereu imi voi pune aceste intrebari si nu cred ca voi gasi vreodata raspunsurile! Cand voi reusi sa ma “adun”, sa-mi “adun” gandurile, atunci poate voi gasi raspunsurile pe care le caut.

Acum, revenind la lacrimi, eu ma intreb : “Carei mame nu-I curge macar o lacrima cand isi vede pentru prima oara pruncul? Sau cand il vede facand primii pasi ?” Lacrimile sunt manifestarea sufletului. Oare cand privim marea pentru prima data, nu plangem de bucurie ?

Dar, cum exista lacrimile bucuriei, asa exista si lacrimile de durere. Oare ochii nostri nu se umplu de lacrimi atunci pierdem o fiinta draga? Oare o data cu noi nu plange si sufletul nostru? Ce ne poate inunda mai adanc ochii decat lacrimile suferintei?

Si Fecioarei Maria i-au curs lacrimile cand si-a vazut fiul rastignit. Oare exista om pe lumea asta pe care nu l-a incercat durerea? Si cum se manifesta acea durere, daca nu prin lacrimi?! Sufletul nu se usureaza de greutatea pacatelor atunci cand plangem? Inima noastra nu devine mai buna, fiinta noastra nu se umple de caldura?

Cum Dumnezeu a creat tot ceea ce ne inconjoara si omul, asa a creat si lacrimile care fac parte din noi, din fiinta noastra.

Ele isi au rostul lor, il ajuta pe om sa-si depaseasca situatiile limita, sa-si purifice sufletul, sa-l spele de rele si sa-l inunde de bucurie. Lacrimile apar de la nastere : noi ne nastem plangand si se termina o data cu moartea. Cand suntem copii ele ne inunda mai des ca niciodata fata : Care copil nu plange atunci cand isi pierde o jucarie sau cand este certat de parinti? Care copil nu plange cand isi rupe genunchii, atunci cand invata sa mearga ?

Asemenea copiilor, plang si batranii. Uneori cu lacrimi isi spala neputinta, singuratatea.

Lacrima-simbol al bucuriei si al suferintei, este acceptata de noi pentru ea inseamna purificarea noastra. De aceea, oameni, nu uitati ca pentru a trai, avem nevoie si de LACRIMI.

MISU ANA-MARIA
X E